

Dört Yıl Önce Dört Yıl Sonra

– AliKemal · 08 Eylül 2015

En çok kocamı çocuklarımla birlikte kapıdan uğurlamaktan hoşlanıyorum. Çocuklarımızın her birini teker teker öperek, onlara “Allahaismarladık!” deyişi ve sonra sıra bana geldiğinde de “allahaismarladık, karıcığım,” diyerek dudaklarıma bir öpücük kondurması, dünyadaki hiçbir şeye değişmeyeceğim bir mutluluk sebebidir benim için.

Evliliğimizin dördüncü yılını yaşıyoruz. Adamcağızın, sabahın köründen gece yarısına kadar iş peşinde koşarak daha çok para kazanmaktan ve kazandığı paraları çocuklarımız için ve benim için harcamaktan başka hiçbir gayreti yok. Başka şeyler için gayrete getirmek gibi bir niyetim de yok zaten.

Anne babası ve başka kardeşleri yoktu, o nedenle, bundan dört yıl önce beni istemek için evimize saygı duyduğu bir dostuyla gelmişlerdi. Otuz beşinde olmasına karşın saçları ensesine kadar dökülmüş ve aşırı kiloluydu. Benim boyum bir yetmiş beşti ve onun boyu benim ancak omuzlarıma geliyordu. Buna karşın ben altmış sekiz kiloydum, o ise yüz otuz... Bütün bunları içime sindirebilmişim, fakat içime sindiremediğim, daha doğrusu çok acıdığım bir problemini öğrenmişim. O bir kalp hastasıydı. Doğumunda, kalbi delik olarak dünyaya gelmiş ve daha sonra geçirdiği bir dizi ameliyat ile bu kusuru giderilmiş. Fakat, ameliyatlardan sonra, benimle evlenmek istediği güne kadar iki kez kalp krizi geçirmiş ve ikincisinde zar zor döndürülmüş... Bütün bunları, beni istemek için geldiklerinde tüm açık sözlülüğü ile anlatmıştı.

Bu dürüstlüğü onun için artı puan olmuşsa da, ondan on üç yaş küçüktüm, bu yaş farkı önemli bir handikapı. O, ABD deki ünlü okullarda okuyup doktoralar yapmış bir tekstil mühendisiydi. Birkaç yabancı dili anadili gibi biliyordu. Buna karşılık ben de lise mezunuydum ve maalesef üniversite kazanamamıştım. Bu tahsil farkı da çok önemli bir handikapı.

Birkaç yıl önce girdiğim Miss Türkiye güzellik yarışmasında finallere kalmış tescilli bir güzeldim. Bunu bir basamak olarak kullanıp giriştiğim gerek manken olma çabalarımda ve gerekse oyuncu olma çabalarımda çok da başarılı olamamıştım. Evet, ünlü bir mankenlik ajansının katalogunda kaydım vardı, ama nedense defilelere çağırılma sıklığım yılda birkaç defileyle sınırlı kalıyordu. Onlar da, diğer ünlü katalog arkadaşlarımla tenezzül etmedikleri iç çamaşırı defileleri oluyordu. Keza oyuncu olarak da televizyon dizilerindeki düşük ücretli ufak tefek rollerle yetinmek zorunda kalıyordum. İşin ilginç yanı ise, taliplim tarafından, nadiren çıktığım o iç çamaşırı defilelerinden birinde görülüp beğenilmişim. Adamı, seksi vücut yapım baştan çıkartmış olmalıydı.

O ise hem çirkin, hem de hastalıklıydı, ona ‘evet’ diyebileceğimi düşünerek beni istemeye gelmiş olması tam bir ukalalıktı. Ukalalıktı, çünkü servetine, parasına güvenerek, sırf onlar için, ona evet diyeceğimi sanıyordu; yani, beni hafif meşrep bir kız addediyordu. Böylesiyle değil ‘evlenmek’ gırtlığını sıkıp

öldürebilirdim.

Annem de anlamıştı 'evet' demeyeceğimi, onun için, düşünmek için zaman isteyerek bir cevap vermemişti; ama, 'kararımızı daha sonra bildireceğiz' demenin 'olmaz' demek olduğunu biliyorlardı ve hayal kırıklığına uğrayarak giderlerken bir umutları kalmamıştı.

Annem, günler süren ikna çabaları ile 'evet' dememi istiyordu. Onun derdi adamın sahip olduğu olağanüstü gayrimenkul ve menkul servetiydi. Sahibi olduğu fabrika ve mağazalardan müteşekkil hazır giyim şirketi kendi markasını satıyordu ve emsalleri arasında en ünlüsüydü. Ayrıca, bugün bu yazıyı yazdığım Sarımsaklı'daki üç yıldızlı otel gibi, birkaç otele de sahipti.

Bugün evli oluşumuzun sebebi annemin bu gayretkeşliği değildi; adamın serveti de değildi kesinlikle... Ona 'evet' değişimin tek nedeni, tüp bebek yöntemiyle üçüz bebek istediğimi söylediğimde, buna seve seve 'evet' değişiydi.

İlginç değil mi? Yirmi iki yaşımdaydım ve çocukları inanılmaz derecede çok seviyordum. Hem de pek çok... Bu sevgim uğruna istiyordum ki, peyden pey üç çocuğum olacağına bir batında üç çocuğum olsun.

Bu düşüncemi beni yemeğe çıkardığı bir akşam ona söylemişim. Sanki bu üç çocuğu ondan yapmak istiyormuşum gibi sevinçle atılmıştı: "Ben de, ben de, ben de..."

Nasıl etti de bu üç çocuğu ondan yapmama beni ikna etti, bir türlü anlayamadım. Ve, 'evet' deyiverdim! Dügünümüz olduktan bir yıl kadar sonra ilk üçüzlerime kavuştum.

İlk üçüzlerime diyorum, çünkü onları o kadar çok seviyordum ki, birer kardeşleri olsun diye hemen ikinci yıl, ikinci üçüzlerimizi de dünyaya getirdim.

Üçüncü üçüzlerimizde yemin ederim ki benim bir kabahatim yok! Birinci ve ikinci hamileliklerim esnasında tüp bebek merkezinde donmaya bıraktığımız yumurtalarımı dölleyerek bana sürpriz yapan kocamda bütün kabahat. Biraz kızdım ama yok olmalarına da kıyamadım, onları da, doğurdum.

Bu günlerde evliliğimizin dördüncü yılını yaşıyoruz ve ben en çok kocamı çocuklarımla birlikte kapıdan uğurlamaktan hoşlanıyorum. Dokuz çocuğumuzun her birini teker teker öperek, onlara "Allahaismarladık!" deyişi ve sonra sıra bana geldiğinde de eğilip karnımdaki şişliği öperek "allahaismarladık, bebişlerim, sizi de sabırsızlıkla bekliyoruz," deyişi ve benim de dudaklarıma bir öpücük kondurması, dünyadaki hiçbir şeye değişmeyeceğim bir mutluluk sebebidir benim için.

Artık yirmi altı yaşında ve bir yetmiş beş boyuma karşın tam doksan kiloyum. Kocam ise otuz dokuz yaşında ve bir altmış sekiz boyuna karşın sadece yetmiş kilo. Evlendiğimiz günden beri uyguladığı sıkı diyetle tam altmış kilo verdi ve bir daha kalbinden hiçbir şikayeti olmadı. Üstelik o kel de değil artık, kafasına bonus saçları ektirdi. Kıvır kıvır, ona bir de yakışıyorlar ki!

Çocukların bakımıyla ilgili herhangi bir problemim yok, onların her birinin, ayrı ayrı bakıcıları var. Buna rağmen, şimdilerde kalbinden şikayeti olan benim. Sık sık daralmaktayım ve heyheylerim üstüme üstüme gelmekte. Kocamın sabahın köründen gecelere kadar işiyle meşgul olmayabileceği çok takılır oldu kafama; "acaba," diyorum, "beni aldatıyor mudur?"